

arbejdsmarkedet, uden at politikerne behøver at blande sig.

Selv om den danske model ikke er uden skønhedspletter, fungerer den generelt set fremragende. Derfor bestræber vi os på at undgå at gribe ind i arbejdskonflikter, dels i respekt for parternes frie forhandlings- og konfliktret, dels fordi et folketingsindgreb altid vil være forbundet med betydelige omkostninger i form af vrede og frustration hos dem, der bliver grebet ind overfor, og vreden og frustrationen vil selvsagt medføre vanskeligheder, når der lokalt i den enkelte private eller offentlige virksomhed efterfølgende skal samarbejdes og skabes lokale forhandlingsresultater.

Under debatten om forårets indgreb i sygeplejerskekonflikten har det været fremført, at de kommunale og amtskommunale arbejdsgivere blot kunne læne sig tilbage i stolen og afvente et folketingsindgreb i stedet for at gå ind i reelle forhandlinger med sygeplejerskerne.

Jeg er overbevist om, at det ikke forholdt sig sådan. Arbejdsgiversiden var udmærket klar over, hvad et eventuelt folketingsindgreb ville komme til at koste i form af samarbejdsproblemer og deraf følgende lavere produktivitet, i alt fald i en periode efter konfliktens afslutning. Men selv om vi i Det Konservative Folkeparti – og med os et betragteligt flertal i Folketinget – bestræber os på at undgå at skulle gribe ind i arbejdskonflikter, så er det alligevel en gang imellem nødvendigt. Det er selvsagt Folketingets ansvar at gribe ind, hvis en konflikt udvikler sig til at være livs- eller velfærdstruende, eller hvis meget store samfundsinteresser står på spil.

Derfor er brugen af strejkevåbenet slet ikke så effektivt, som mange måske tror. For en lønmodtagergruppe som sygeplejerskerne vil det være næsten umuligt at tilrettelægge en strejke, så den ikke i løbet af meget kort tid, trods et velfungerende nødberedskab, bliver i det mindste velfærdstruende og hermed prompte bliver fulgt op af et folketingsindgreb.

Derfor må forløbet i foråret give anledning til alvorlige overvejelser i sygeplejerskernes organisation med henblik på at tilvejebringe en anden struktur, næste gang der skal indgås en ny overenskomst. Jeg vil ikke blande mig i resultatet af overvejelserne, men blot udtrykke håbet om, at forhandlingsforløbet ikke næste gang ender i en situation, hvor Folketinget føler sig nødsaget til at gribe ind. Det vil være både i

Folketingets, arbejdsgivernes og sygeplejerskernes interesse.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at opfordre begge parter, altså både arbejdstagersiden og arbejdsgiversiden, til i fællesskab at tilrettelægge et forhandlingsforløb, så forårets begivenheder ikke gentager sig, men det er og bliver parternes ansvar og ikke Folketingets. Her kan vi rette opfordringer til parterne, som jeg netop har gjort, men vi må ikke tage ansvaret fra parterne. Det værste, vi kan gøre, er at pille ved parternes suveræne ansvar for selv at tilrettelægge forhandlingsforløbet, så man når frem til resultater og ikke til konflikter.

Jeg skal sige om det forslag til vedtagelse, som Kristeligt Folkeparti har fremsat, at så vidt jeg kan vurdere, så er skadevirkningerne af det forslag til vedtagelse, hvis det skulle blive vedtaget, til at overse. Til gengæld mener jeg, man går et skridt for langt, hvis man vedtager denne dagsorden eller dette forslag til vedtagelse, som det hedder nu i vore moderne tider, og derfor kan vi ikke støtte det forslag til vedtagelse, som hr. Ole M. Nielsen har fremsat på Kristeligt Folkepartis vegne.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg har to spørgsmål til hr. Knud Erik Kirkegaard. Det ene er, hvorfor Det Konservative Folkeparti fandt det nødvendigt at indgå en finanslovaftale, hvor man lagde bånd på en forhandling, inden den var påbegyndt, når man her fra Folketingets talerstol i dag siger, at Det Konservative Folkeparti ikke ønsker at blande sig i en konflikt. Her blandede man sig i et forhandlingsforløb, inden det overhovedet var reelt påbegyndt.

Det andet spørgsmål er: Kan man få et eksempel her fra talerstolen på, at sygeplejerskekonflikten i foråret havde kunnet udviklet sig til det, man kan kalde en livstruende situation? Var det ikke sådan, at nødberedskabet var så altomfattende, at man undgik det?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg forstår på hr. Knud Erik Kirkegaard, at han vil gøre sig til varm talsmand for den danske model og dermed for strejkeretten.

Jeg vil gerne spørge: Kan hr. Knud Erik Kirkegaard forestille sig en situation, hvor der ikke bliver grebet ind i en konflikt på det